

Sygn. akt IX U 1541/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Gabriela Jokiel

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2018 r. w Rybniku

sprawy z odwołania T. B. (T. B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania T. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 3 sierpnia 2017 r. nr (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od ubezpieczonego T. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia

Sygn. akt IX U 1541/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 3 sierpnia 2017r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., na podstawie art. 110 i art.110a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił ubezpieczonemu, T. B. (B.), prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego, gdyż nowoustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, ustalony z 20 lat, nie jest wyższy niż 250% i nie jest wyższy od ostatnio obliczonego. Organ rentowy, do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjął kwoty minimalnego wynagrodzenia pracowników za okresy zatrudnienia, za które ubezpieczony nie udokumentował wysokości zarobków.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji domagając się jej zmiany poprzez orzeczenie co do istoty sprawy po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu wyliczania rent i emerytury na okoliczność uzyskiwanych przez ubezpieczonego wynagrodzeń w latach 1971-1979 w KWK „(...)”.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji. Wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczonemu, urodzonemu (...), przysługuje prawo do emerytury górniczej od 12 września 1991r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury, wyliczony na podstawie wynagrodzenia z lat 1985-1988, wyniósł 327,44% i został ograniczony do 250%.

Po przyznaniu prawa do świadczenia ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu w latach 1996-1997.

Ubezpieczony (...). złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia od zarobków uzyskanych w całości lub w części po przyznaniu świadczenia według wariantu najkorzystniejszego wskazując lata od 1970 do 1991.

W rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję omówioną na wstępie.

(dowód: akta organu rentowego).

Ubezpieczony zatrudniony był w KWK „(...)” w W. od 31.08.1970r. do 11.09.1991r. na stanowiskach: od 31.08.1970r. do 31.10.1978r. – pracownika fizycznego pod ziemią oraz od 01.11.1978r. do 11.09.1991r. – sztygara zmianowego urządzeń maszynowych pod ziemią.

Ubezpieczony pracował w okresie spornym w KWK „(...)” na oddziale M. (...). Był to oddział remontowo- maszynowy. 01.11.1978r. Jako pracownik fizyczny miał stawkę godzinową. Otrzymywał też premię uznaniową. Nadto otrzymywał świadczenia z Karty Górnika oraz deputat węglowy. Ożenił się w 1963r. Pracował w systemie zmianowym. Pracował też w niedziele. Ubezpieczony nie był członkiem drużyny ratowniczej. Z dniem 1.11.1978r. został przeniesiony na stanowisko sztygara zmianowego. Od tego momentu jego wynagrodzenie było ustalone w miesięcznej stawce i wypłacane wraz z dodatkiem funkcyjnym.

(dowód: akta osobowe ubezpieczonego, zeznania ubezpieczonego złożone na rozprawie 16.01.2018r., czas nagrania protokołu elektronicznego 00:08:19- 00:21:50).

Najkorzystniejsze wynagrodzenie w 20 wybranych latach ubezpieczony uzyskał w latach 1971 -1975, 1978-1991 i 1997, po odtworzeniu wynagrodzeń z lat 1971-1979, przy przyjęciu, że ubezpieczony w tym okresie otrzymywał wynagrodzenie powszechnie obowiązujące w górnictwie, z uwzględnieniem dokumentacji zawartej w aktach osobowych ubezpieczonego, zachowanej dokumentacji płacowej (w tym druki Rp-7 i karty zasiłkowe) oraz pasków wynagrodzeniowych ubezpieczonego i przepisów branżowych obowiązujących w tych latach w górnictwie oraz przy przyjęciu, że ubezpieczony, oprócz wynagrodzenia zasadniczego otrzymywał wynagrodzenie z Karty Górnika, pełny deputat węglowy. Biegły, przy odtwarzaniu wynagrodzenia za lata jw. uwzględnił także dodatek nocny, dodatek za II zmianę oraz przepracowane niedziele wynikające z kart kontroli czasu pracy.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z powyżej wskazanych lat jest niższy niż 250% i wynosi 231,63%.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu emerytur i rent P. W. k. 41-85 a.s.).

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. 2018r., poz.1270 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust.1).

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3.Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Jednocześnie jak wynika z treści art. 110a ust.1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

2. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Przepis art. 110a ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych daje możliwość jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury bez względu na to czy emerytura była zawieszona czy nie, jeśli wskaźnik przekracza 250%,

a wskazano podstawę wymiaru składek przypadających po przyznaniu prawa do emerytury.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczony nie spełnia warunków umożliwiających przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej.

Powyższe wynika jednoznacznie z opinii powołanego biegłego sądowego. Biegły, na podstawie posiadanej dokumentacji, przy uwzględnieniu obowiązujących w górnictwie przepisów płacowych, zachowanej dokumentacji osobowej i placowej oraz kart kontroli czasu pracy, odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1971-1979. Jednakże obliczony przez biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się być niższy od 250%, nie może zatem stanowić podstawy przeliczenia świadczenia.

Ubezpieczony kwestionował opinię biegłego domagając się odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego za okres sporny na podstawie wynagrodzeń pracowników porównawczych i składał wnioski o zwrócenie się do (...) S.A. w B. o akta osobowe takich pracowników oraz o zobowiązanie organu rentowego do przesłania akt ubezpieczeniowych tych osób. Sąd oddalił ten wniosek, gdyż w niniejszej sprawie nie ma możliwości odtwarzania wynagrodzenia ubezpieczonego na podstawie zarobków innych pracowników.

Podkreślić należy bowiem, że nie można wysokości zarobków, stanowiących podstawę do wyliczenia składek na ubezpieczenie społeczne ustalać w sposób hipotetyczny, oparty jedynie na domniemaniu. Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są bowiem normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wysokości wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Przy obliczaniu wysokości podstawy emerytury, bierze się zatem pod uwagę dokładnie ustaloną wartość - wysokość uzyskiwanego w określonym czasie wynagrodzenia. Tym samym, w sprawie o ustalenie podstawy wymiaru składki, należy dokładnie

określić wysokość wszystkich składników wynagrodzenia, które mają być uwzględnione – wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22.09.2015r. III AUa 370/14 (LEX nr 1927664).

Nie ma możliwości wyliczenia wysokości wynagrodzenia, a co za tym idzie - wysokości składek na ubezpieczenie społeczne oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury w oparciu o wyliczenia hipotetyczne, uśrednione, wynikające z porównania do wynagrodzenia innych pracowników. Uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia - oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników - nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy. Obliczenie wysokości wynagrodzenia musi być oparte na dokumentacji, z której wynikają określone kwoty wynagrodzenia. Kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać zatem udowodniona w sposób bezwzględny. Tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód

w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym. Na podstawie innych dowodów nie jest możliwe dokładne określenie kwoty wynagrodzenia, a co zatem idzie - ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury - wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.03.2015r. III AUa 1807/14 (LEX nr 1814849).

Nadto wskazać należy, iż ubezpieczony nie spełnia również warunków przeliczenia świadczenia na podstawie art. 110 ustawy o emeryturach i rentach..., gdyż , ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy od poprzednio obliczonego, tj. od 327,44%.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

W pkt 2 wyroku Sąd z mocy art.98 §1 i §3 kpc w zw. z §9 ust.2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j.Dz.U. z 2018r., poz. 265) zasądził od ubezpieczonego kwotę 180,00zł na rzecz organu rentowego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR del. Renata Stańczak